

LA GRACOLARIA

Periódico semanal

La Redacción no se hace solidaria de los trabajos firmados.

Insertense ó no, no se devuelven los originales.

Anuncios, edictos y comunicados á precios convencionales.

Redacción y Administración

CALLE DE CORRÓ, 9

Precios de suscripción

Trimestre, pago adelantado. . . . . 1'50 ptas
Número suelto. . . . . 0'15 "
Número atrasado. . . . . 0'20 "

LA REYNA DE LAS GORGONAS

Quènto popular grèch, de Mariana Kampüroglu.

Una vegada hi havia un rey y una reyna que tenian un fill. Los reys eran molt bons, pero 'l fill un estrafalari. En lo mateix palau hi vivia també el visir junt ab son fill. Tot lo que de dolent y lleig era 'l fill del rey, ora de bon xicot y guapo 'l fill del visir. Lo fill del rey sols pensava en la manera de mortificar al fill del visir. Aquest noy va anar un dia á cassar ab son mestre. Tot cassant va veure en un camp una hermosísima ploma d' or, y digué á n' aquest: ¿Puch emportarme aquesta hermosíssima ploma d' or?

—¿Qué vols que 't diga, fill meu?—respongué el mestre.—Si te la emportas te 'n penedirás, y també te 'n penedirás si no te la emportas.

—¡Ah! contestá 'l noy, si de totes maneras me 'n haig de penedir tan se val que me la emporti, donchs que la ploma n' es molt hermosa.

Baxá de cavall, agafá la ploma y se la posá al cap.

Lo fill del rey en tant havia pujat á dalt de son palau, al terrat. Tenia una ullera y mirava les montanyes y les planuries. Mirant, veié brillar una cosa. Aquesta ab los raigs del sol espurnejava com si fos un diamant. No podia endevinar lo que era. Mirá fixo y vegé una cosa d' or com una grossa ploma que portava al cap lo fill del visir.

—¿Qué diable! va dir; ¿ahon ho ha trobat? Jo soch lo fill del rey y lo meu pare es lo rey, y jo may hi trobat res. En quan arribi al palau, jo li pendré.

Retorná al palau lo noy junt ab son mestre.

Lo fill del rey li maná que pugés, ja que desitjava parlarli. Y li va dir: ¿Qué es lo que tornant de la cassera portavas al cap, que brillava com un diamant?

Y el noy contestá:—No portava res. Era una ploma.

—¡Una ploma! ves á buscarla; hem de véu-rela.

Lo noy aná al seu quarto, agafá la ploma y la portá al fill del rey, y li va dir: Si t' agrada, quedatela; mon príncep reyal.

—¡Bah! ¿Qué 'n faré jo de la ploma? Vesten desseguida y portam l' aucell que d' uya aquesta ploma; si no me 'l portas no entrarás més al palau.

Lo fill del visir se 'n aná á son quarto y se posá á plorar y malehi 'l moment d' haver cullit la ploma. Mentres plorava, va entrar lo seu mestre.

—¿Qué tens, fill meu, que aixis ploras?

—¿Qué tinch? No sé lo que 'm hauria sigut millor, si cullir ó no cullir la ploma.

Y li va comptar de pe-a-pa tot lo que li havia passat ab lo fill del rey.

Lo mestre li maná que 's procurés uns quants bots plens de ví pera portarlos á un pou gran que ja 'l mestre savia ahon era, y en lo qual hi anaven á veure los aucells. Agafaren los bots de ví y se 'n anaren cap aquell pou. Ne tragueren la aygua y després hi abocaren lo ví, y s' apostaren á la vora pera veure lo que succehiria. Al cap d' una estona vegeren com tot aquell lloch brillava. ¿Qué era? Una hermosa áliga que anava á banyarse y á beure en aquell pou. S' hi ficá, va beure y se remontá, y baxá altre cop, y una vegada més begué ví; després intentá volar y no li va ser possible. Lo mestre no va perdre temps; va córrer cap al pou, agafa l' áliga y la doná al noy. Ab ella se 'n anaren al palau.

Succehi que mentres la reyna de les gorgones y dels aucells se passejava, li anunciaren que li havian pres sa més grossa áliga d' or y n' era portada al palau del rey. En la rabieta que va pendre per tal pérdua, se va descenyir lo cinturó, li doná una voltada y ella va volar ab lo cinturó dret al seu palau. Plena de desconsol se ficá al llit, donchs que ella s' estimava molt aquella áliga.